

Arrest

nr. 283 692 van 23 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag die verzoeker op 7 februari 2022 had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische adoptievader. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/02/2022 werd ingediend door:

*Naam: M.
Vooma(a)m(en): D. O.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...)1998
Geboorteplaats: Accra
Identificatienummer in het Rijksregister *
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn adoptievader, de genaamde M., Anthony E. (RR *) van de Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 36 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder V of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Belgische adoptievader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn, legt de betrokkene volgende stukken voor:

- Adoptieakte, opgemaakt te Gent dd. 24/01/2022

- Onvermogen in land van herkomst:

o Attest belastingdienst Ghana dd. 08/03/2022: verklaart dat betrokkene niet werkte, geen inkomsten had en geen eigendom bezat in Ghana + verklaring dat betrokkene niet in staat was belastingen te betalen voor de jaren 2020, 2021, 2022 + legalisatie dd. 30/03/2022

- Financieel ten laste in Ghana:

o 2 bewijzen van stortingen via transferbedrijf 'Ria' dd. 21/12/2007 twv. 156 euro en dd.01/02/2008 twv. 106 euro. Als zender staat de referentiepersoon geïdentificeerd, als ontvanger ene mevrouw 'A., L.' en niet de betrokkene.

- Attest niet-steunverlening OCMW Gent dd. 22/04/2022, bevestigt dat betrokkene noch referentiepersoon steun ontvangt op moment opmaak attest.

- Bestaansmiddelen referentiepersoon:

o Arbeidscontract voor onbepaalde duur (voltijds) bij firma (...), ingaande op 07/08/2011.

o Loonfiches, (...), voor de maanden 04/2021 tot en met 03/2022

De betrokkene bewijst met de akte van adoptie dat hij wettelijk geadopteerd werd door de referentiepersoon in België dd. 24/01/2022. De enige tijdsindicatie dat de betrokkene nog in het land van herkomst was, betreft de afgifte en ondertekening van het voorgelegde identiteitsdocument, het paspoort afgeleverd te Accra (Ghana) dd. 26/07/2019. Op dat moment was betrokkene reeds meerderjarig en ouder dan 21 jaar. Op basis van wat voorligt, is het redelijk te veronderstellen dat betrokkene pas naar België kwam na de aflevering van zijn paspoort en dat hij aldus ouder dan 21 jaar was bij zijn aankomst in België. Een begin van bewijs van het tegendeel ligt niet voor.

Het is dus redelijk te eisen dat betrokkene aantoont dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Ook voor adoptiekinderen, die potentieel reeds langer en illegaal in België verbleven, blijven de voorwaarden van artikel 40ter en artikel 40bis gelden en dient het bewijs van ten laste zijn in de herkomstregio voor de komst naar België aangetoond te worden, zelfs indien de adoptie plaatsvindt na de komst van het familielid naar België. De familieband in functie waarvan de aanvraag wordt geopend wordt ook verondersteld in het land van herkomst en de voorwaarden blijven gelden, ook wat betreft het bewijs ten laste zijn voor de komst naar België. In arrest nr. 203 209 van 27 april 2018 verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar arrest nr. 239.984 van 28 november 2017 en stelt in casu het volgende; "De Raad van State bevestigt dus dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook reeds RvS 12 november 2013, nr. 225-447). Zoals de Raad van State verder ook stelt, blijkt niet dat de wetgever een uitzondering op deze bewijslast heeft voorzien voor een derdelander die tijdens een illegaal verblijf of precair verblijf in België een band van afstamming of adoptie vestigt".

Er is onduidelijkheid over de exacte datum waaop betrokkene naar België kwam, daar zijn paspoort geen inreisstempels, noch een geldig visum bevat. Evenmin bevat het administratief dossier informatie over de exacte inreisdatum van betrokkene. Met het attest van de belangdienst Ghana poogt de betrokkene zijn onvermogen in het land van herkomst aan te tonen. Niettegenstaande de onduidelijkheid over de exacte inreisdatum van betrokkene, kan echter met zekerheid gesteld worden dat hij er was dd. 07/02/2022, namelijk op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het attest is bijgevolg met zekerheid opgesteld na het vertrek van betrokkene uit het herkomstland, en kan derhalve niet in overweging genomen worden wat betreft de attestering niet over onroerende goederen te beschikken. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendommen in Ghana van de hand deed, voordat hij naar België kwam. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene zijn onvermogen en materieel ten laste zijn aantoont van toen hij nog in het land van herkomst of origine verbleef.

Wat betreft de andere attesten van onvermogen qua inkomsten, samen met de bewijzen van materieel ten laste zijn aan de hand van de geldtransfers. Er ligt in de aanvraag geen bewijs voor waaruit blijkt dat de betrokkene voor de adoptiedatum van iemand anders dan de adoptievader ten laste zou zijn geweest. De betrokkene legt immers twee geldtransfers van de referentiepersoon voor, waarmee hij het ten laste zijn van de referentiepersoon reeds in 2007 en 2008 claimt. Betrokkene was toen nog minderjarig. De ontvanger vermeld op de geldtransfers middels 'Ria' is een onbekende derde, maar dit betreft mogelijks de persoon die de gelden in ontvangst nam gezien de minderjarigheid van betrokkene op dat moment. Het betreft echter slechts 2 overschrijvingen, 1 in 2007 en 1 in 2008. Het weze duidelijk dat hiermee het financieel ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging niet kan worden aangetoond. Twee overschrijvingen over al die jaren volstaan uiteraard niet als bewijs van ten laste. De Grote Kamer van het Hof van Justitie stelt in de arresten Jia en Reyes HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/migrationsverket) uitdrukkelijk dat onder "te hunnen laste" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of van zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Beide voorwaarden, namelijk 'teneinde in de basisbehoeften te voorzien' en 'op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging' zijn met de voorgelegde bewijzen van materiële ondersteuning niet voldaan. Het gaat slechts om twee bedragen die niet fundamenteel zijn voor het levensonderhoud van betrokkene. De laatste overschrijving dateert van 2008, wat dus ver voor het tijdstip ligt waarop betrokkene naar België kwam. Net omdat er slechts 2 overschrijvingen voorliggen, kan ook het attest onvermogen wat betreft inkomsten en belastingen niet in overweging genomen worden, omdat het redelijk is te stellen dat cruciale informatie inzake het vermogen van de betrokkene voorafgaand aan de aanvraag ontbreekt. Er liggen geen bewijsstukken van geldtransfers van de referentiepersoon naar de betrokkene voor de jaren 2020, 2021 en 2022 voor. Betrokkene moet dus, gezien hij zagezegd zelf geen inkomsten verwierf, noch belastingen betaalde in Ghana, steun of inkomsten van elders verworven hebben om in zijn levensonderhoud te voorzien, waarvan op heden geen bewijs voorligt.

Kortom, betrokkene heeft niet op overtuigende wijze aangetoond (1) onvermogen te zijn geweest van voor zijn komst naar België van in zijn land van herkomst of origine, (2) noch heeft hij aangetoond reeds financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in zijn land van herkomst of origine.

Geen van de andere voorgelegde documenten (arbeidscontract en loonfiche van de referentiepersoon, het bewijs van woonst, ziekteverzekering, attest OCMW) doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de 'schending van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht".

Het wordt uiteengezet als volgt:

"Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker heeft echter wel degelijk alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan.

Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

"Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.2.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoekster heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoekster een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoekster aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine onvermogen was en tot op heden financieel en/of materieel ten laste is/was van de referentiepersoon en er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hemzelf en de referentiepersoon.

Dat verzoeker gedomicilieerd is op het adres van zijn moeder en geen eigen inkomsten heeft, zodat zonder enige twijfel kan aangenomen worden dat verzoeker op heden nog steeds ten laste is van de referentiepersoon.

Ook in de periode voor verzoeker naar België kwam, was hij financieel afhankelijk van zijn vader die daartoe geld verzond naar L.A. (verzoekers moeder) aangezien verzoeker op dat ogenblik nog minderjarig was.

In Ghana is men immers pas op 18 jarige leeftijd meerderjarig en kan men bovendien – ook wanneer men reeds meerderjarig is – pas een bankrekening openen wanneer men kan aantonen dat men een vast inkomen heeft.

Verzoeker, die op het ogenblik dat haar vader geld begon over te maken, nog minderjarig was, kon dan ook geen geld in ontvangst nemen.

Dat ook in het verzoekschrift tot adoptie werd vermeld dat verzoekers vader hem in Ghana onderhield en dit mede een reden was waarom de rechtbank tot de adoptie van verzoeker overging (stuk 2).

Dat het dan ook ten zeerste onredelijk is van verweerder om te poneren dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader niet zou zijn aangetoond louter en alleen omwille van het gegeven dat verzoekers vader het geld ten behoeve van verzoeker aan zijn moeder stuurde.

Dat de bestreden beslissing bovendien ten onrechte stelt dat verzoekers vader het geld 'aan een onbekende derde' overmaakte, nu L.A. de moeder van verzoeker is en dus geenszins een onbekende derde!

Dat de bestreden beslissing dan ook geheel onredelijk is en een schending behelst van het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat L.A. een onbekende derde zou zijn, nu uit het dossier van verzoeker blijkt dat zij zijn biologische moeder is, zodat deze motivering een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk aangetoond dat hij ten laste was en is van haar Belgische vader en dan ook financieel en/of materiaal afhankelijk was van hem.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”*

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat hij ten laste was en is van zijn vader.

Dat in casu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in Ghana verbleef en zijn vader hem ook thans volledig onderhoudt.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder in zijn beslissing stelt dat de gelden door verzoekers vader aan een onbekende derde werden overgemaakt, nu deze gelden aan verzoekers moeder, L. A., werden overgemaakt.

Uit het dossier van verzoeker blijkt nochtans duidelijk dat L. A. zijn biologische moeder is, zodat verweerder zijn dossier niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en de aanvraag van verzoeker heeft afgewezen o.m. op grond van de motivering dat zijn vader geld overmaakte aan een onbekende derde.

Verweerder is bij de behandeling van het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.2.1. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat waar de bestreden beslissing opwerpt dat hij niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, deze voorwaarde niet wordt gesteld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, dient zijn aanvraag in in functie van zijn Belgische adoptievader.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt in dit kader als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...].”

Uit de redactie van deze bepaling blijkt dat ze moet worden samengelezen met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dit artikel bepaalt het volgende:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”;

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd waarom de verwerende partij het redelijk acht te veronderstellen dat verzoeker ouder was dan 21 jaar bij zijn aankomst in België. Verzoeker betwist de vaststellingen die daaromtrent werden gedaan niet. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aangezien artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° -zoals reeds gesteld- moet worden samen gelezen met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, wordt aan de voornoemde wettelijke bepaling dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

De verwerende partij heeft verder nog gewezen op de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke ook voor adoptiekinderen de voorwaarden van artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijven gelden en het bewijs van het ten laste zijn in de herkomstregio voor de komst naar België moet aangetoond worden, zelfs indien de adoptie pas daarna plaatsvindt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met zijn Belgische adoptievader, dient aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst hij ten laste was van zijn Belgische adoptievader. Dat de bestreden beslissing op dat vlak manifest verkeerd gemotiveerd zou zijn en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht zou schenden, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.1.2.2. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zijn adoptievader het geld aan een onbekende derde overmaakte, terwijl L.A. zijn biologische moeder is. Verzoeker was in de periode voor hij naar België kwam minderjarig en kon geen geld in ontvangst nemen of een bankrekening openen. Het is dan ook onredelijk om te poneren dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn adoptievader niet zou zijn aangetoond louter en alleen omwille van het gegeven dat deze laatste het geld ten behoeve van verzoeker aan zijn moeder stuurde. Bovendien, zo stelt verzoeker, werd in het verzoekschrift tot adoptie vermeld dat verzoekers vader hem in Ghana onderhield en was dit mede een reden waarom de rechtbank overging tot de adoptie.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel de adoptieakte aan de verwerende partij had overgemaakt in het kader van zijn aanvraag, niet het verzoekschrift en evenmin het adoptievonnis zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Overigens moet worden vastgesteld dat hij in zijn verzoekschrift wel verwijst naar bijlage 2 als zijnde “Verzoekschrift adoptie + adoptievonnis” maar dat deze bijlagen niet werden overgemaakt aan de Raad.

Verzoeker leest de bestreden beslissing verkeerd waar hij ervan uitgaat dat de geldtransfers niet zouden zijn aanvaard omdat ze aan een onbekende derde werden overgemaakt. Integendeel, er wordt rekening mee gehouden dat deze persoon “de gelden in ontvangst nam gezien de minderjarigheid van betrokkene op dat moment”. Echter wordt vastgesteld dat het slechts 2 overschrijvingen betreft, en dat twee overschrijvingen over al die jaren niet volstaan als bewijs van ten laste. De verwerende partij licht toe “dat onder “te hunnen laste” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of van zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Beide voorwaarden,

namelijk 'teneinde in de basisbehoeften te voorzien' en 'op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging' zijn met de voorgelegde bewijzen van materiële ondersteuning niet voldaan. Het gaat slechts om twee bedragen die niet fundamenteel zijn voor het levensonderhoud van betrokkene. De laatste overschrijving dateert van 2008, wat dus ver voor het tijdstip ligt waarop betrokkene naar België kwam. Net omdat er slechts 2 overschrijvingen voorliggen, kan ook het attest onvermogen wat betreft inkomsten en belastingen niet in overweging genomen worden, omdat het redelijk is te stellen dat cruciale informatie inzake het vermogen van de betrokkene voorafgaand aan de aanvraag ontbreekt. Er liggen geen bewijsstukken van geldtransfers van de referentiepersoon naar de betrokkene voor de jaren 2020, 2021 en 2022 voor. Betrokkene moet dus, gezien hij zogezegd zelf geen inkomsten verwierf, noch belastingen betaalde in Ghana, steun of inkomsten van elders verworven hebben om in zijn levensonderhoud te voorzien, waarvan op heden geen bewijs voorligt."

Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Hij toont dus evenmin aan welk belang hij erbij heeft dat de bestemming van de twee geldtransfers een onbekende derde werd genoemd, terwijl het zijn moeder betreft. Dit nog daargelaten de vraag of de verwerende partij daarvan op de hoogte kon zijn.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.1.2.3. In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij aan de hand van elk document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader en dat de verwerende partij, door geen rekening te houden met alle voorgelegde documenten, onwettig heeft gehandeld.

Verzoeker kan weliswaar worden bijgetreden waar hij stelt dat de bewijsregeling vrij is en dat hij elk document kan voorleggen waarmee hij wenst aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Hiervoor werd reeds geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet deugdelijk zou hebben vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn adoptievader. Verder poneert verzoeker wel dat geen rekening zou zijn gehouden met alle voorgelegde documenten, maar toont hij dit niet met concrete argumenten aan.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de *"schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven"*.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing."

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woont sinds zijn aankomst in België samen met zijn Belgische vader. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker werd in Ghana onderhouden door zijn vader en woont thans ook bij zijn vader die hem volledig onderhoud. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij er in Ghana geenszins zal in slagen alleen te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Üner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de “bloedverwant in neergaande lijn” ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg of EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoeker, die bijna 25 jaar oud is, in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van zijn Belgische adoptievader. Uit het eerste middel is gebleken dat deze beoordeling van de verwerende partij overleefd is gebleven. Verzoeker heeft dus niet aangetoond te voldoen aan de wettelijke criteria voor plus 21-jarigen en toont niet aan daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verwerende partij kon volstaan met deze vaststelling, en moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij thans met zijn vader samenwoont die hem volledig onderhoudt, doet daaraan geen afbreuk, uit niets blijkt immers dat hij als volwassen jongeman niet zou kunnen instaan voor zijn eigen levensonderhoud zonder de nabijheid van zijn vader, temeer nu uit de bestreden beslissing blijkt -en door verzoeker niet wordt weerlegd- dat redelijkerwijze kan worden verondersteld dat verzoeker pas naar België kwam toen hij reeds 21 jaar was, dat slechts twee bewijzen van geldtransfers voorliggen van 2007 en 2008 en dat hij *“dus, gezien hij zagezegd zelf geen inkomsten verwierf, noch belastingen betaalde in Ghana, steun of inkomsten van elders [moet] verworven hebben om in zijn levensonderhoud te voorzien, waarvan op heden geen bewijs voorligt.”*

Waar verzoeker verwijst naar de gevolgen die een verwijdering naar zijn land van herkomst voor hem met zich zou brengen, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze argumentatie niet dienstig is.

Verder toont verzoeker niet aan dat in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter moest worden geoordeeld over het privéleven waar hij thans naar verwijst. De vraag die de

verwerende partij in de bestreden beslissing moest beantwoorden is of verzoeker voldoet aan de wettelijke voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zonder meer. Het weze verder herhaald dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in zich draagt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het aan deze bepaling analoge artikel 22 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS